

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtvte
Et Statv Religionis**

Qvo Quid Contineatvr, Index proximus indicabit

De Obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione & subiectione
regulari prouenientibus, De varietate Religionum tam in genere, quàm in
specie, De Religione Societatis Iesv in particulari

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1626

V. An religio S. Hieronymi, aut alia monachalis, sub regula S. August
militet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93501](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93501)

concesso. Dare autem hanc licentiam per illam generalem regulam iuris, quod transiit ad arctiorem religionem est. Ius non videtur mihi tutum, tum quia ius concedens transitum ad Carthusiam, videtur supponere illam esse arctiorem, vel saltem equalem in arctitudine, & securiore: tum etiam quia si transire ad Carthusiam non est retrò respicere, vt etiam supponit illud ius: ergo transire à Carthusia ad alias, vel est retrocedere, vel certe non est vltius progredi: ergo non licet sine speciali concessione. Tum etiam, quia videtur nimis ausus hanc licentiam dare, propter solum priuatum iudicium de excellentia alterius religionis; præsertim in causa propria. Vnde Nauar. dict. Comment. 3. de Regularib. n. 32. concludit, à Carthusia ad nullam aliam religionem transiri, & Maior in 4. d. 38. q. 13. dixit, nullam inter religiones omnes Carthusiam in bonitate, & securitate excedere; quam assertionem prosequitur, & declarat latè, & cum non positiuè, sed negatiuè comparationem faciat, tolerari potest. Nauar. verò conf. 10. de Regul. in prima impressione, absolutè ait, Carthusianos notabiliter esse austeriores mendicantibus, etiam Minimis, quos cæteris in austeritate præfert. Quæ comparationes verù habent quoddam aliquas austeritates exteriores, simpliciter autem priuati iudicium dare difficile est.

IX. De approbatione religionis.

Vltimo ex dictis constat, facis multumque esse religionem hand ab Ecclesia approbatam. quando verò hæc approbatio ceperit, interrogari potest. Referunt enim Gerson p. 2. alfab. 39. lit. D. quoddam obieciſſe ordini Carthusiensium, quod confirmatus non esset: ad quam ipse respondit, primum fuisse approbatam more antiquarum religionum: quia per centum triginta annos antecessit religiones mendicantium, & consequenter etiam præcelsit illi iuri canonico, quod speciale approbationem scriptam requirit; quare ipso vñ, & sanctitatis exemplo, & generali Ecclesiæ acceptatione approbata est. Aduerit autem Surius in vitâ Brunonis, Apostolicam Sedem statim ab initio eam complexam fuisse, Brunonemque cum primum monasterium Carthusiæ fundasset, vocatum fuisse ab Urbano II. Pont. Max. & cum illud apud se retinere voluisset Pontifex, scripsisse eundem Pontificem in fauorem monachorum Carthusiæ, vt eis eremus illa concederetur, vt in ea secum vitæ institutum prosequerentur. Et hæc (inquit) fuerunt prima litteræ Romani Pontificis de Carthusiano instituto, quæ magno sunt documento, ab ipsis Carthusianis religionis initijs eam à Sede Apostolica approbatam esse. Deinde verò multis alijs priuilegijs, ac deniq; in citato decreto sæpius confirmata est. Referunt denique Gerson, & Maior, non defuisse qui perfectionem huius ordinis diminuerè voluerint; eo quod nec plures habeat sanctos canonizatos, nec multis miraculis fulgeant: quibus ipsi latè respondent, hæc signa non esse necessaria ad perfectionem, & optimum ac sufficiens esse exemplum perfectæ sanctitatis, præsertim cum perseverantia tot annorum, in quibus rigor primus illius religionis ferè in nullo diminutus est.

CAPITULUM V.

An regula S. Hieronymi, aut alia monachalis, sub regula Augustini militet?

I. PRæter religiones monachales, de quibus hactenus diximus, sunt aliquæ nunc in Ecclesia, quæ licet proficiantur regulâ Augustini, quæ antiquior est quàm regula Benedicti, nihilominus recentiores sunt: nunc enim non agimus de religione Eremitarum S. Augustini, quam non inter monachales, sed inter mendicantes ponimus. Antiqui autem mona-

chi seu eremici S. Augustini non retinent nunc eundem statum, & viuendi modum, quem primitus habuerunt, sed vel ad mendicantium statum, qui longè post Augustinum institutus est in Ecclesia, translati fuere, de quo postea in c. 9. videbimus, vel adiunctis proprijs obseruantijs, & constitutionibus, in nouos monachales ordines transierunt.

In his ergo in primis numerari potest ordo appellatus Grandimontensium, qui circa annum Domini 1080. à quodam Stephano Albanensi viro religioso inchoatus est. Et quidam referunt, eum inchoasse sub regula S. Benedicti: alij dicunt militare sub regula S. Augustini. Mihi de eorum instituto non satis constat. neutrum enim ex dictis declarant antiquiores historiographi, vt videre licet in Vincentio lib. 25. cap. 4. 6. & Antonino 2. p. tit. 15. cap. 21. qui aiunt, Stephanum peragris multis eremis, & de Canonicorum, & monachorum, & Eremitarum vita, quæ imitanda sunt, memoriæ commendans, in Aquitania prope Lemouicas ad montem nemorosum qui Muretum dicitur, primum monasterium sui ordinis ædificasse. Vnde potius significat nullam specialem regulam assumptisse, sed ex omnibus, quæ viderat, & expertus fuerat, suum peculiarem viuendi modum instituisse. Vnum verò referunt in illo viro specialiter notandum, scilicet, cum Muretum solus peruenisset in locum solitarium, & contemplationi aptissimum, ibi fide Deo seruiturum omni tempore spondidisse, & cum quodam annulo (ait Antoninus) quem de omni substantia mundi tantum habebat, semetipsum castissimum virginem desponsauit dicens, Ego Stephanus diabolus abrenuncio, & omnibus pompis eius, & effrore, ac reddito Deo Patri, Filio, & Spiritui sancto, sorib. s. q. re professionem suam, posuit super caput suum, fundens orationem ad Iesum Dominum, & matrem eius Virginem. Qui professionis modus nouus est, & singulari Spiritus sancti institui attribui potest: tamen in rigore illa professio nec fuit, qualis nunc est per vota solennia, neque constituebat verum religiosum, cum vota paupertatis, & obedientiæ non haberet.

Postea verò cum diuulgata eius fama multi discipuli ad illum congregati fuissent, religiosum monasterium fundatum est, actandem annuente etiam Summo Pontifice tacite, vel expressè, propria & perfecta religio esse cepit. Accidit autem vt post mortem Stephani fratres S. Augustini litem mouerent monachis S. Stephani, contententes locum illum Mureti, ad ius suum pertinere. Illi autem remedium à Deo postulantes, & in Missa humiliter Deo supplicantes, vocem hanc audierunt, *Grandi monte, in Grandi monte*: & ita in locum illum, & monasterium totum, & corpus fundatoris transulerunt.

Ex qua historia, quæ communis est, duo colliguntur, vnum est, vnde sit hic ordo Grandimontensis vocatus: aliud est, non esse admodum verisimile, Stephanum fuisse monachum S. Augustini in aliquo conuentu, qui antea fundatus esset in loco illo Mureti, quia nulla mentio talis conuentus est in historijs, sed solum de lite mota à fratribus Augustinianis, qui fortasse in aliquo vicino monasterio vivebant, & ius aliquod in locum illud, quamuis syluestre, & desertum prætendebant, præterquam quod id repugnat modo professionis superius relatæ. Vnde etiam non est verisimile sub regula S. Augustini hunc ordinem fuisse fundatum, alioqui in illo principio potius habitus fuisset vt reformatio eiusdem ordinis, quàm vt ordo diuersus, neque esset tanta occasio contentionis, præsertim si reformatio ex eisdem fratribus facta fuisset, vt Fr. Hieronymus Romanus vult.

Ecce 4 Neque

II. Grandimontensis ordinis fundator. Azor. 10. r. lib. 12. ca. 21. Hieronymus Romanus 1. lib. 6. de Re. pub. Christiana. c. 9.

III. Quando coepit hic ordo esse proprius religio.

IV. Non videtur institutus sub regula S. Augustini.

V. Non videtur institutus sub regula S. Augustini.

V.
Nec sub au-
gulas Bene-
dicti, sed de-
nuo instaurat
Carchus.
Vide Vela-
ter lib. 12.
S. polydor.
V. gil lib. 7.
cap. 2.
Vide Cassa-
beum in ca-
tal. glori-
mund.

VI.
De ordine
Præmonstra-
tensium ex
Regula S.
Augustini
descendens.

Neque etiam inuenio fundamentum ad asseren-
dum, institutum esse sub regula S. Benedicti, vel sub
aliqua alia antiquiori, sed verisimile est, sicut reli-
gio Carchusianorum cum proprijs statutis absque
alia regula eodem fere tempore fundata est, ita &
hunc ordinem inuenisse proprium viuendi mo-
dum. Qualis autem hic fuerit, in particulari nobis
non constat, sed solum esse ordinem monasticum,
contemplationi, & psalmodiæ deditum, cum ma-
gna solitudine & austeritate corporali, cum ma-
gnis ieiunijs etiam in pane & aqua. Et de fundato-
re specialiter refertur, quod incedebat indutus lo-
rica ferrea contra carnis tentamenta; quem mo-
rem in totum ordinem introducendum fuisse quidam
aiunt. Refert item Platina in Ioanne XXIII. alias
XXII. Pontificem illum, ordinem hunc aliquantulum
iam labefactum instaurasse, & additis quibus-
dam institutionibus, in meliorem formam rede-
gisse. Huius vero ordinis nulla habemus in Hispania
monasteria: an vero in Gallia durent, vel in alias
prouincijs propagatus fuerit, incertum habeo.

Secundo loco possumus in hoc ordine ponere
ordinem Præmonstratensem, nam illum mona-
chalem vitam nunc profiteri, & habitum portare
manifestum est, & regulam S. Augustini profiteri.
Cœpit autem hic ordo anno 1120. quamuis in hoc
nonnulla sit differentia inter authores, ex quibus
quidam aiunt fuisse approbatum à Paschali II. alij
à Gelasio II. alij verò ab Innocentio II. Primum
autem huius religionis fundatorem omnes refe-
runt fuisse Norbertum virum nobilem Lotharingia
oriundum, qui factus Presbyter, & habitu pau-
peritatis assumpto, ac nudis pedibus incedens, præ-
dicare cœpit verbum Dei, & à Gelasio Papa II. li-
centiam & auctoritatem illud munus præstandi
obtinuit. Postea verò Calixtus Papa cum Lugdu-
nensi Archiepiscopo commendauit, cuius authori-
tate in quodam loco Præmonstratum dicto vitam so-
litariam agere cœpit, & postea tredecim socios cō-
gregauit, & cum eis secundum canonicæ institutio-
nis normam, & regulam S. Augustini religiosam
congregationem inchoauit: postea verò quadra-
ginta clericos cum multis laicis secum iam habens,
professionem omnes fecerunt iuxta institutionem
Apostolicam, & regulam B. Augustini, & ad volun-
tariam paupertatem, ceterasque religionis obserua-
tias eos instituit: & adeo sancte vixit, & intra breue
tempus in longinquas regiones Angliæ, Hispaniæ,
Burgundiæ propagata fuerit eius religio. Quæ o-
mnia sumpta sunt ex his quæ referunt Surius die
6. Iunii, & Antonin. 3. p. tit. 15. cap. 19. & tit. 17. c. 1. §. 3.
Vincentius, & alij. Ex quibus videtur colligi ordi-
nem hunc in principio fuisse Canonicorum regula-
rium reformatum, quamuis non constet, an in
principio vli fuerint hi religiosi communi habitu
Canonicorum regularium, vel aliquo proprio ha-
bitu monachali. Nunc verò huiusmodi habitum
deferunt, præsertim in Hispania: in alijs verò Pro-
uincijs Canonicorum rochetum, seu lineam ve-
stem albam deferre dicuntur: quia iuxta sua statuta
possunt in hoc consuetudini vniuscuiusque regionis
sefe accommodare. In reliquis nihil habet speciale
hæc religio: nam ex instituto contemplatiua est,
nullam verò specialem austeritatem proficitur, sed
constitutiones habere dicitur ordini Canonicorum
regularium accommodatas, seu similes.

VII.
Ordo nunc
cupatus S.
Hieronymi
ab Augu-
sti-
ni regula
derivatus.

Tertio ac præcipue possumus hoc loco numera-
re ordinem Eremitarum S. Hieronymi, sub quo pa-
tronum tam in Hispania, quam in Italia ordo mona-
chalis inuenitur, non tamen constituit vnum cor-
pus religionis, neque secundum eandem regulam
profitentur, qualis ex eadem radice prodijisse vide-
antur. Cœpit ergo hæc religio in Hispania in eo lo-
co, in quo nunciatum est monasterium S. Bartholo-

mai, quod ab oppido vicino, de Lupiana dicitur.
Circa annum enim Domini 1370. nonnulli viri ere-
mitici & austeram vitam agentes ibi congregari
cœperunt, cumque & numero, & vitæ sanctitate
augerentur, tandem religionem fundare decreue-
runt, ad quod obtinendum, præcipuum quendam
ex sua societate virum, fratrem Petrum Fernandez
appellatum, Romam miserunt, qui à Gregorio XI.
confirmationem obtinuit, & simul cum socio in
manibus Pontificis professionem emisit, & in His-
paniam rediens aliorum fratrum professionem
recepit, & propterea nonnulli hunc Petrum Ferdi-
nandum huius ordinis fundatorem vocant: Nam, li-
cet D. Hieronymus appelletur, certum est non fuisse ab
illo fundatum, quia fere per mille annos Hierony-
mus præcessit, quibus omnibus non legimus fuisse
in Ecclesia aliquem ordinem S. Hieronymi nuncu-
patum.

Cuius autem hic ordo Hieronymum patronum
habeat, & non potius Augustinum, interrogari po-
test, quia ab Augustino habeat regulam, quam à
Gregorio XI. accepit, vt secundum eam religiosi
profiterentur, ab Hieronymo autem nihil pecu-
liare habere videtur. Dicunt aliqui, Hieronymum hunc
ordinem, vel omnino similem Bethlehem fundasse,
& aliquo tempore conservatum esse, postea
verò interijisse, & ab his religiosis excitatum esse,
& ideo Hieronymum tamquam fundatorem reco-
gnoscere. Veruntamen, quamuis ex ipso Hierony-
mo nobis constet & monachum fuisse, & monaste-
rium ædificasse prope Bethlehem, vt ipse refert in
ep. 26. ad Pammachium, circa finem, Nos (inquit) in
ista provincia ex ædificato monasterio tantis de totis viri-
tutibus obuium multitudine monachorum, vt in ca-
pitulum opus deferere, nec supra vires ferre valeamus. Et in ep.
27. quæ est epitaphium Paulæ, mentionem facit mo-
nasterij virorum, quod ibi eius sumptibus sustentabatur,
præter tria monasteria virginum. De cel-
lula etiam, in qua manebat in Bethlehem, mentio-
nem facit epist. 61. & in lib. de nominib. Hebraicis,
& multis alijs in locis ostendit semper monasti-
cam, & eremiticam vitam affectasse, præsertim ep.
4. Quod verò peculiare institutum religiosum in-
stituerit, aut quod regulam aliquam religiosam,
vel peculiarem habitum ordinauerit, vel quod post
mortem suam pro aliquo tempore habuerit pro-
prios aliquos sui instituti imitatores sub eius titulo
seu ducatu, affirmari non potest, quia nullum ha-
bet in antiquitate fundamentum.

Alij verò dixerunt, D. Hieronymum apparuisse
primis eremitis huius ordiuis in eo habitu, quem
nunc ipsi gestant, & inde & nomen, & habitum ac-
cepisse. Sed in nulla historia fide digna hanc reuelati-
onem inuenio, vt factam esse affirmare possim,
quamuis non negem accidere potuisse. Probabilius
ergo est, illos primos fundatores ex peculiari affectu
& deuotione ad D. Hieronymum, illum in patronum
accepisse, & quia maxime studuerunt imitari mo-
nachalem & solitariam vitam, quam ipse exemplo,
& scriptis plurimum commendauit.

Hinc factum est, vt aliquo tempore post institu-
tionem huius ordinis in Hispania nonnulla muta-
tio circa eius regulam intentata fuerit. Nam tem-
pore Martini V. religiosus quidam eiusdem ordi-
nis, quem aliqui Petrum de Olmedo vocant, regu-
lam monachorum composuit, vel potius ex scriptis
Hieronymi concinnauit, vt qui eius ferebant no-
men, illam profiterentur. Quæ regula in 2. romo o-
men Hieronymi habetur: authorem autem eius
Lupum de Oliueto nominat ibi Marianus Victor,
& ibidem refertur approbatio Martini V. Congre-
gatio autem huius ordinis in Hispania noluit eam
mutationem admittere, seu primam institutionem
ac regulam retinuit. Ea verò occasione ortus est in
Italia

Realia similis ordo D. Hieronymi industria & auctoritate prædicti Petri, seu Lupi, aut fortasse Petri Lupi, qui sub regula à se collecta, & à Martino V. approbata monasteria cepit edificare in Italia quæ postea multiplicata fuerunt. Et licet aliquando intentatum fuerit congregationem Hispaniæ, & Italiae in vnam cogere, sub vno Generali, nunquam tamen obtentum est, & ita relicta sunt tamquam religiones distinctæ: ambæ verò monachales sunt, multumque similes in instituto, & in habitu, non nihil tamen differunt, sed præsertim in regula. Secus verò accidit in Castella, & Lusitania: hæc enim religio eodem tempore, quo in Castella orta est, cepit etiam in Lusitania habere monasteria, opera cuiusdam religiosi, quem virum sanctum fuisse, & Fr. Vascum fuisse appellatum, historici referunt. An vero ille fuerit socius, aut discipulus Petri Fernandez, & aliorum eremitarum S. Bartholomæi necne: item an in principio monasteria Lusitaniæ, & Castellæ habuerint inter se vniorem, & subordinatorem, mihi non constat. Solum est certum eandem regulam Augustini, eundemque finem, ac vitæ modum, & sub eodem inter se habitu professam semper fuisse. Et ita, licet antea diuersas cõgregationes sub distinctis Generalibus constituerent, facile potuissent postea in eandem coalescere, & vnum commune Generalem eligere, vt nunc faciunt.

XI.
Dicitur
legimus, &
Hieronymi

De toto ergo hoc ordine certum est, vnum esse ex præcipuis monachalibus, qui contemplatiuam vitam principaliter proficetur; maximèque excelsit in cura diuini cultus, & caeremoniarum Ecclesiasticarum, & in choro, & Psalmodia, cum magna quiete, ac deuotione, ac temporis diuturnitate. Est etiam valde obseruans in clausura, & silentio, & in victu, & vestitu sufficientem obseruat non solum religiosam modeliam ac mediocritatem, sed etiam austeritatem. De quibus rebus omnibus præter Augustini regulam, habet proprias constitutiones pro suo instituto optimas, & accommodatissimas, in quarum obseruatione peculiarem curam, & rigorem proficuntur. Et hinc fit, vt hæc religio in sua prima institutione, & obseruantia ferè semper durauerit, habueritque multos viros religionis insignes. Gaudet etiam multis priuilegijs Pontificijs vel proprijs, vel per aliorum communicationem. Circa quæ omnia nihil occurrit peculiarem habens dubitationem, aut declarationem postulans.

XII.
Quæ sunt alie
edines istius
dem nomi-
ni S. Hiero-
nemi, sed
tamen di-
stinctæ

Solum superest annotandum, præter hunc ordinem S. Hieronymi, quem suo modo per Italiam diffusum esse diximus, esse alios in eadem Italia, qui eiusdem nominis S. Hieronymi nuncupantur. Vnus dicitur *leuatorum S. Hieronymi*, à Ioanne Columbino Senensẽ fundatus, & ab Urbano V. Pontif. Max. anno 1467. approbatus fuit. In multis autem differunt hi religiosi à nostris Hieronymianis. Primò in regula, nam licet in principio receperint regulam Augustini, postea dicuntur accepisse propriam à quodam suo religioso Episcopo electo, cum approbatione Pontificis. Secundò in habitu, nam vtuntur caputio quadrato à ceruice ad humeros deiecto, & pallio canuino; tertio maximè distant in vitæ instituto, quia sacris non initiuntur: vnde nec chorum, nec alia sacra ministeria proficuntur, sed alijs precibus more laicorum, orationem Dominicam, & Angelicam recitando occupantur, & more antiquorum monachorum, manibus laborant, & inde sustentantur. Vnde constat huiusmodi religionem propriè monachalem esse, & in ea vestigia quædam antiquitatis conservari, quod Ecclesiæ Christi valde vtile est. Pius cutem V. vt supra lib. 1. cap. 8. dixi, inter mendicantes etiam numerari voluit, quia non repugnat monachalem ordinem esse mendicantem quoad paupertatem, &

priuilegia. Alia verò dux congregatio, quæ sub nomine Hieronymi in Italia militat, ad hunc locum non spectant. Nam vna earum, quæ dicitur Petri Pissani, ex institutione sua non est vera religio: quia nec vota substantialia in ea fiebant, nec regula aliqua approbata seruabatur. Aliqui tamen præferunt Pium V. fecisse vt sub regula Augustini omnes huius instituti professores tria vota emitteret. Alij dicunt Pium V. hoc intentasse, sed morte præuentum non potuisse proficere. Altera verò familia, quæ vocatur S. Hieronymi in Fesulanis, licet dicatur esse religio approbata à Gregorio XII. magis tamen accedit ad religiones mendicantes, quam monachales, vt intelligi potest ex Paulo Moriga in sua historia religionum.

Ar. lib. 3.
cap. 11.
Hier. Rom.
lib. 6. de Re-
pub. Chris-
tiana, c. 22.

CAPVT VI.

Virum religio Prædicatorum vna sit ex mendicantibus; quamque originem, & institutionem habuerit?

Post religiones monachales, dicendum sequitur de mendicantibus, quæ post illas inceperunt, & licet in multis cum illis conueniant ab eis differunt, vt diximus, tam in fine, quam (quod consequens est) in multis obseruantijs, & conuersatione vitæ: multumque participant de clericorum statu, ac ministerijs: & ideo veluti mixta, & mediæ inter monachales, & clericales religiones censeri possunt. Incipimus autem à religione Prædicatorum; non quia institutus dignitate, vel antiquitate eam alijs præferre (has enim comparationes omnino in hoc opere vitamus, quia non sumus inter eas iudices constituti.) sed quia in iure hoc ordine ponuntur: Prædicatorum Minorum Augustini, & Carmelitarum. c. vni. co. §. sane. de relig. domib. in 6. Et in motu proprio Pij V. edito anno 1567. qui incipit. *Romanus Pontifex iam vniuersali, &c.* Et rursum altero incipiente: *Apostolica Sedes benignitas.* Hunc ergo iuris ordinem sequemur; quia hoc etiam iuri magis consentaneum est, vt notauit Glossa in cap. cum dilecta. verb. Transponentes. de rescriptis. Felin. in rubric. de maiorit. & obed. n. 5. & 6. Cur autem iura hunc ordinem seruauerint in his religionibus numerandis, statim in n. 3. attingemus.

I.
Ordo seruans
dus circa vo-
litiones mendi-
cantis.

Hæc igitur sacra religio auctorem habuit magnum Ecclesiæ propugnatorem S. Dominicum; cuius vita, & sanctitas notissima est; & à grauissimis viris latè conscripta. Inter alia verò videri in prædicatorum, quæ in eius ordinis constitutionibus. d. 1. cap. 15. lit. E. in declarationibus. Initium autem eius fuit tempore Innocentij III. & Concilij Lateran. sub illo celebrati, anno Domini 1215. ad quod B. Dominicus cum Episcopo Tolosano accessit; vt cum Summo Pontifice sui instituti rationem communicaret; eiusque approbationem, & confirmationem ab eo obtineret. Pontifex autem, quamuis de Dominico summam opinionem haberet, eiusque cogitationes, ac desideria valde probaret; quia tamen res noua videbatur, & difficilis, maturius de illa deliberandum censuit; remisitque S. Dominicum, vt cum socijs suis aliquam ex regulis approbatis eligerent, ad quam suum institutum, & vitæ rationem accommodaret; atque ita benedictionem suam & approbationem postea obtineret. Quod vir sanctus intra breue tempus perfecit; & regulam D. Augustini elegit cum consensu sociorum: quibus etiam (vt historiae referunt) tunc placuit adiungere constitutiones aliquas ex Præmonstratensi ordine desumptas, quæ maximè ad rigorem vitæ, & obseruantiam religionis

II.
De fundam-
ente religio-
nis prædica-
torum.

Cass. lib. 3.
c. 17.